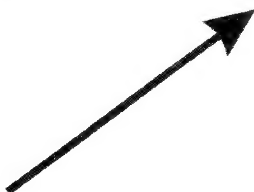
minunăm de gustul ciorbei dac-am greşit condimentul recomandat în cartea de bucate- mâncarea dovedindu-se mult mai bună decât ne-am fi aşteptat, etc. Avem cu toţii momente de creaţie; diferă forma, magnitudinea, frecvenţa... Nu toţi descoperă câteun element chimic, după cum nu toate tablourile vreunui pictor celebru devin capodopere. În cazurile de vârf învăţarea şi memoria joacă rol capital, îngemănate cu spiritul de observaţie şi încăpăţânarea (a se-nţelege fidelitatea) faţă de o pasiune sau mai multe.

Şi aici avem de-a face cu noţiunea de JOC, nelipsite fiind fantezia şi relaxarea/ laxitatea... Că doar despre „minţi odihnite" gânguresc aici!...

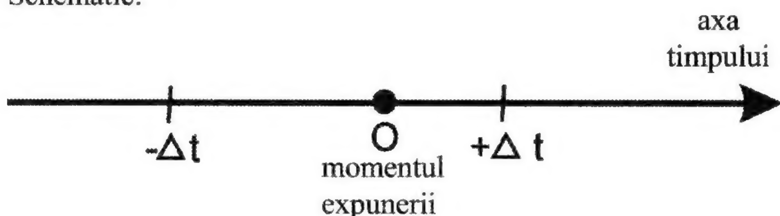
Performanţele intelectuale dovedite de către cei pe care- generic- îi numesc INOROGI nu se explică altfel decât prin învăţare asiduă (asistată de dascăli competenţi), prin incursiuni în diverse domenii ale cunoaşterii cu o sete informaţională neastâmpărată, prin implicare activă în viaţa contemporanilor- cheia cunoaşterii la zi.

Sigur că avalanşa informaţională (re)cunoscută mai ales în zilele noastre pretinde o selecţie atentă a ceea ce merită cunoscut şi reţinut (memorat). Anticii pare-se că au avut mult mai puţine perturbaţii în acest domeniu. Se punea accent pe ÎNVĂŢAREA RAPIDĂ şi MEMORIA DE LUNGĂ DURATĂ, ceea ce e uşor posibil prin educarea INTELIGENŢEI ANALOGICE, care implică nimic altceva decât PERCEPŢIA ASOCIATIVĂ. Imperativul esenţial în acest caz este DESCHIDEREA , simbolizată prin SĂGEATĂ. „Sagitta"- săgeata are aceeaşi rădăcină ca „sagire"= a pricepe iute.

Psiho-matematica

Spunem despre un individ care se comportă buruienos că „îi lipsesc cei şapte ani de-acasă”. Despre un altul sau acelaşi, opinând că n-are mai multe clase decât trenul, se-nţelege că a abandonat şcoala cândva în clasa a 2-a sau a 3-a...
În propoziţie sau în frază identificăm exact singularul, pluralul sau chiar incertitudinea privitoare la număr. Apoi avem de-a face cu persoana: I, II, III. Sosesc, apoi, timpurile- o grămadă- care se raportează la momentul vorbirii/ scrierii, foarte simplu. Putem conveni lesne că timpurile trecute se referă la momente/ durate diferite de momentul expunerii cu $-\Delta t$, iar timpurile viitoare se referă la acţiuni ce vor urma peste un interval de timp $+\Delta t$.
Schematic:

Viitorologii (futuriştii) se referă la intervalul $[0,+\Delta t)$, istoricii cercetează domeniul $(-\Delta t,0]$. Simplu, nu-i aşa?
Spunem adesea că n-avem vreme de cutare sau cutărescu lucru, mai mult sau mai puţin sinceri. Invocăm, deci, un deficit de timp. Se-ntâmplă, apoi, că ne plictisim- pur şi simplu- zicând că n-avem ce face, ceea ce echivalează, de fapt, cu timp excedentar.
Simţim discofort dacă temperatura aerului scade/ creşte sub/

peste anumite valori, nu-i totuna cât de tare plouă dacă plouă, nu-i indiferent dacă presiunea atmosferică e cea din vârful Everestului sau cea din Babadag. La ora 16.00, toamna... Mai doreați și anul, luna, ziua? Ce oameni pretențioși!
Dorim, eventual, strada și numărul? Sau glicemia portarului de la Hilton; ± latitudinea, longitudinea și altitudinea...
Dar variația coeficientului de inteligență funcție de numărul de la pantofi nu-i pe lista de curiozități? N-ar fi interesant de știut, precis, câte kilograme de unghii ai produs până la vârsta de 12 ani?

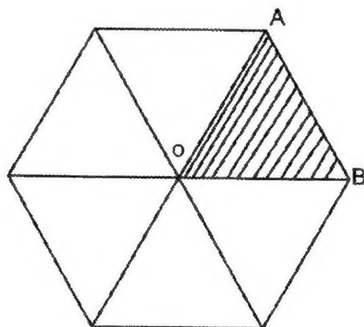
Numărat, cântărit, împărțit.
Socotit, măsurat, rearanjat.
Evaluat, prețuit, distribuit.
Carevasăzică: după analiza cantitativă și calitativă urmează dispersarea.
Să exemplificăm acestea prin aparent banalul JOC DE TABLE.
Simbolistica acestui joc ne prezintă un mic Univers.
Cutia de table are 4 compartimente de câte 6 locuri, compartimentele numindu-se CASE. Ambii jucători au câte o casă proprie, celelalte două case fiind comune.
„Locurile sunt simbolizate prin niște TRIUNGHIURI isoscele colorate alternativ (alb-roșu, alb-negru/ n-are prea mare importanță).
Jucătorii au câte 15 puluri, discuri circulare, albe/negre.
Mișcare pulurilor prin case are loc după (și în conformitate cu) aruncarea celor două zaruri cubice. Aruncarea perechii de zaruri ne călăuzește repejor- din nou!- pe tărâmurile STATISTICII.
„Nu răsuci zarul pe vârful degetului mic!"
Zaru-i din genunche de femeie! Osu' Dracului!

Zarurile au fost aruncate!, zicea Cezar. Alea iacta est!
Indicând că decizia a fost luată, s-a ajuns la o limită a cursului

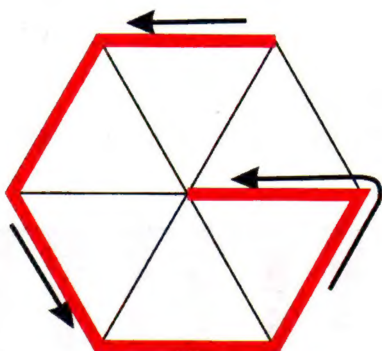
evenimentelor, e nevoie de hotărâre şi acţiune.

Murphy bagă mâna-n foc cum că pentru a atinge orice scop, este nevoie de trei elemente: MUNCĂ, INTELIGENŢĂ, NOROC. Maximizarea NOROCULUI & minimizarea GHINIONULUI, asta ar fi reţeta strategiilor de succes. Asta presupune, evident, calcule, măsurători, spirit de observaţie, cunoaştere- în general. Să reformulez: rezolvarea unei probleme obligă la definirea clară, fără dubii, a datelor problemei. Dăm târcoale, circumscriem (stabilim domeniul de definiţie), conchidem ce-i în interiorul chestiunii şi ce cade înafară. Apoi: ... ne concentrăm. Pătrundem în miezul problemei.

Ia să-ncercăm vizualizarea acestui principiu simplu bazându-ne pe ceea ce se bazau şi anticii: pe compas şi riglă. În lipsa unor soluţii oferite de Luca Paccioli, Dürer sau alţii, să-ncercăm a construi un pentagon. Dacă ne uităm bine la vârful unui icosaedru, soluţia vine- parcă- de la sine. Pentru că vârful icosaedrului este vârful comun a 5 triunghiuri echilaterale... Ceea ce se obţine lesne construind un hexagon şi decupând unul dintre cele şase triunghuri echilaterale care formează hexagonul.
Iată cum:

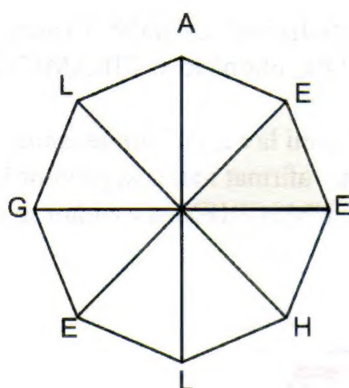

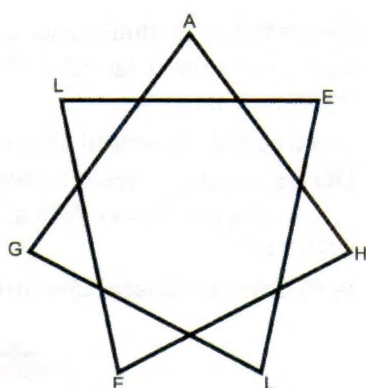
Decupând triunghiul haşurat; „spaţializând" celelalte 5 triunghiuri prin lipirea laturilor OA şi OB; obţinând o PIRAMIDĂ PENTAGONALĂ.
Am trecut de la spaţiul cu 2 dimensiuni la cel cu 3 dimensiuni.
Ocazie cu care să recapitulăm ce-am afirmat mai sus, privitor la rezolvarea problemei. Adică: CIRCUMSCRIEM şi asaltăm spre CENTRU.
Ia să urmărim traseul tăieturii!

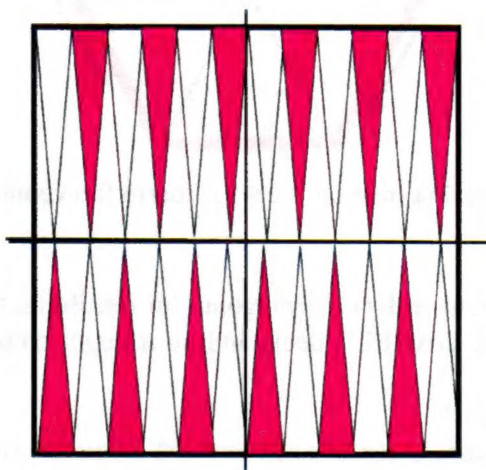
Ceea ce seamănă bine cu litera G, foarte frecventă în literatura ermeticilor.

Analog, putem realiza (h)eptagonul lui Ion Barbu (Dan Barbilian) din „EL GAHEL"; decupând un triunghi consitutiv al octogonului.
E prea simplu?
Lucrurile foarte complexe sunt o sumă de lucruri simple...
Trebuie doar puţintică răbdare.

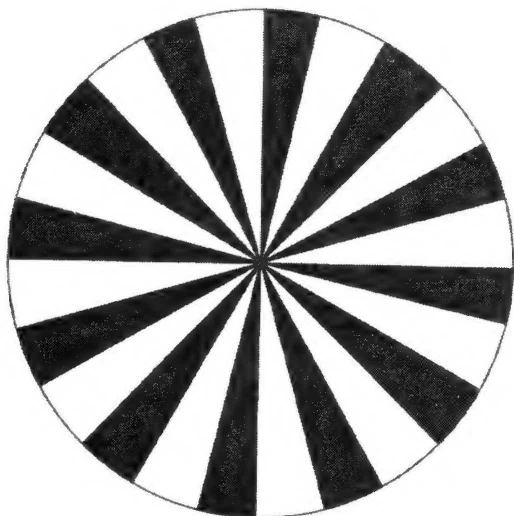

Să revenim asupra jocului de table.
Excelent exercițiu de mișcare pentru Domnul Neuron!

Aceasta-i „harta" jocului de table. Unde triunghiurile albe alternează cu cele negre. Și se opun, totodată. La vârf.
N-o să ne cadă ceru-n cap dacă observăm, că-i vorba de același principiul pe care-l „vedem" în yin-yang. Principiu vizualizat în „Coloana" și-n „Poarta" lui Constantin Brâncuși.

„Harta" tablelor e compartimentată-n patru printr-o CRUCE centrală, mai mult sau mai puțin imaginară. Seamănă (da' bine de tot!) cu ideile cuprinse-n clepsidra lui Albrecht Dürer în „Melancolia II".

Scopul era nu apologia unui joc, ci îndreptarea atenției asupra unor principii SIMPLE și vechi de când lumea. Aceleași principii se regăsesc într-un mare număr de jocuri de cărți, în șah, în GO.

POLIEDRELE PERFECTE

Nu-i vreun secret că există 5 poliedre perfecte: tetraedrul, cubul, octaedrul, dodecaedrul şi icosaedrul. Cel mai cunoscut este CUBUL, nu doar din cauza zarului de joc- care se (re)găseşte în mai toate casele. Celebrul cub Rubik e un alt exemplu care a făcut carieră...
British Museum este locul unde se păstrează două ICOSAEDRE utilizate de egipteni, în urmă cu vreo două milenii şi jumătate, cu scop similar zarului cubic actual.
Carevasăzică, copţii se jucau cu ceva (despre icosaedru vorbim!) care nici măcar de către fiecare al doilea şcolar din ziua de azi nu-i cunoscut! Moment în care n-avem decât să-i dăm, dreptate lui Murphy: „Cantitatea de inteligenţă pe Terra e constantă; populaţia- în continuă creştere."
Ia să luăm la rând, măcar în galop, poliedrele cu pricina!

Tetraedru 4 feţe echilateral

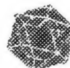
Cub 6 feţe

Octaedru 8 feţe

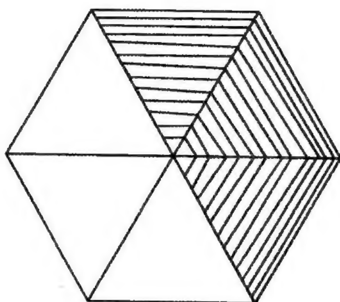
Dodecaedru 12 feţe

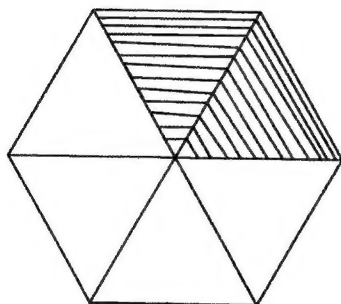
Icosaedru 20 feţe

Se observă lesne că poliedrele 1,3,5 sunt definite de feţe triunghiuri

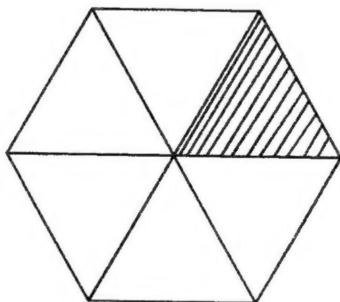
echilaterale. Mai mult decât atâta, elementele- cheie ale acestor poliedre rezultă din următoarele figuri:

Căciula tetraedrului

Căciula octaedrului

Căciula icosaedrului

Bună treabă!

SFÂNTUL GRAAL

În vorbirea curentă, dar mai ales în exprimarea poetică, întîlnim adesea formulări de soiul: mi-e plină inima de bucurie!, sunt împlinit sufletește, stoarce-ți creierii!, descarcă-te!, fierbe de mânie, cu capul doldora de-nvățătură ș.a.m.d..
Voi face aici o mărturisire: dincolo de metaforele poetice asimilabile Sfântului Graal- mi-s plini șoșonii de feluritele explicații care oferă fantezii (unele interesante, recunosc!) privind forma potirului cu pricina, ori la conținutul acestuia.

Să nu uităm celebra zicere: FUNCȚIA DEFINEȘTE ORGANUL! Ori, Graalul – lucru unanim acceptat-este/ a fost un recipient. În care se păstrează ceva, s-a umplut cu ceva și se poate- eventual, chiar goli.
Aceste funcțiuni sunt valabile și pentru aproape uitatele cartele perforate și benzi magnetice, iar mai nou pentru dischetele floppy, CD-uri și DVD-uri. Și pentru multe altele. Printre care nu în ultimul rând : CREIERUL UMAN.

Știm bine că anticii puneau mare preț pe reprezentarea ce necesită niscaiva cunoștințe de geometrie.... În Akademia lui Platon nu avea voie să pășească cel ce nu știa geometrie. Și nu era specificat nivelul pretins de cunoaștere... Geometria-i, de fapt, ARTA CONSECVENȚEI. Și să ne amintim că Descartes nu admitea nimic fără probe. Ori, probele sunt acelea care admit măsurare, lângă măsurătoare se pot atașa numere; nu-i vorba nicidecum de date citite din horoscop sau adevăruri ultime extrase din mituri.

Să revenim la Graalul nostru, recipientul mult-râvnit de-a lungul

secolelor.

Omul, pe tot parcursul vieții își umple capul, inima, stomacul... Cu diverse; bune, rele. S-a „inventat" setea de senzații (unele chiar tari), foamea de informație.
Amintesc aici că, începând cu anii în care omul învață să pășească în două picioare și să vorbească, apoi în creșă/ grădiniță/ școală/ universitate- se produce un transfer de informații continuu, trasfer în mijlocul căruia stă/ se mișcă fiecare exemplar uman. Intensitatea, calitatea, forma etc. acestui trasfer diferă de la caz la caz. Nici măcar gemenii nu-s la fel.
Această transvazare de informații întâmpină, câteodată, porți/ robinete DESCHISE, altădată este împiedicată/ frânată în moduri diferite. Impulsul curiozității funcționează neuniform. La condiții diferite de dezvoltare intelectual- spirituală e normal să se-ntâmple așa. Acolo unde clima/ solul/ etc. permit cultivarea orezului- orez se mănâncă; unde cartoful crește cu prioritate, acolo se consumă diferite preparate din cartofi.
Foarte greu vom putea vinde gheață eschimoșilor...
„Vechii" nu disprețuiau defel șaradele, glumițele, exprimarea metaforică, diversele simboluri, fel și fel de ritualuri... În Alaska nu se venerează cangurul, în Sahara n-avea ce căuta pe vreo amuletă cerbul carpatin. Pur și simplu, constrângerile date de aria geografică au limitat cunoașterea. Normal că marii călători-descoperitori (Columb, Marco Polo, Magellan etc.) au dat peste alte obiceiuri, alte obiecte, alte soiuri de oameni, alte zeități preferate ș.a.m.d.- decât cele din mediul din care proveneau. Bine-nțeles că NOUL fascinează, mai ales dacă-i servit în mod facil și plăcut. Acest NOU nu se toarnă prin pâlnie în creierul individului, acest NOU se asimilează prin simțuri și este prelucrat conștient/ subconștient/ inconștient de către creier.

După acestea, hai să precizez ideea!

Părerea mea-i că fiecare individ este purtătorul unui „Graal"...
Unul compartimentat, care se umple cu informații, plăceri, preferințe, obiceiuri, temeri, năzuințe, vicii, întrebări- exclamări, iubire şi/sau ură, interese ş.a.m.d.
Semănăm foarte bine, chiar de suntem foarte diferiți.

Cele mai simple forme de „Graal" ar fi chiar cele rezultate prin plierea adecvată a celor 3, 4 sau 5 triunghiuri echilaterale formând: „căciula tetraedrului", „căciula octaedrului" și „căciula icosaedrului". Toate „ADUNĂ APA"! ele înseşi fiind ADUNA-BILE şi ADUNATE!

DESPRE INOROGI

Doresc a lămuri cât mai bine posibil MODELUL INOROGULUI UMAN, adică al acelui OM care, conform unei accepţiuni evasiunanime, este considerat excelent- dacă nu chiar GENIU.
E-o „mică" problemă prin preajma oamenilor de geniu: nu prea-i înţelege lumea. Lumea, societatea contemporană. Motivul neînţelegerii rezidă, evident, în DIFERENŢĂ, în deosebire. Urmarea firească a deosebirii este CONTRADICŢIA, iar după aceasta nu-i de mirare că survine CONFLICTUL.
Acest şir logic se regăseşte- perfect justificat prin experienţă- în ceea ce se cunoaşte drept „Teoria revoluţiilor"- descrierea aparţinând lui Lenin. Schematic:

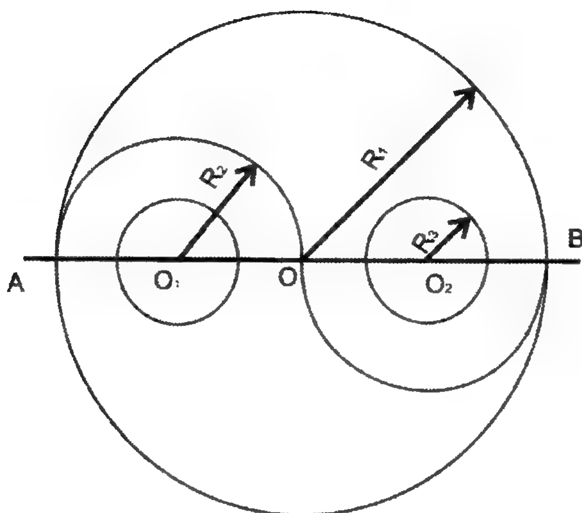
DEOSEBIRE→ CONTRADICŢIE→ CONFLICT

Aş exemplifica prin câteva nume cunoscute: Giordano Bruno, Miguel Servet de Villanova, Socrate, Galilei etc. Oameni care au diferit mult de contemporanii lor, au intrat în contradicţie cu aceştia şi conflictul a devenit letal/ fatal pentru cei amintiţi.
Nu-i o ştire faptul că oamenii nu se-nţeleg între ei. E altă mâncare de peşte dacă VOR şi/sau POT a se-nţelege. Avem, deci, ca de multe alte ori: PROBLEMA COMUNICĂRII.
Cheia generală pentru evitarea situaţiilor conflictuale amintite mai sus o dă Gottfried Wilhelm Leibniz: „Să nu lezezi sentimentele înrădăcinate!".
Nu mă strofoc să caut o definiţie fără cusur a individului considerat geniu; îi numesc simplu şi comod, INOROGI pe acei oameni care se potrivesc- după părerea mea—modelului de „spărgători de tipare".

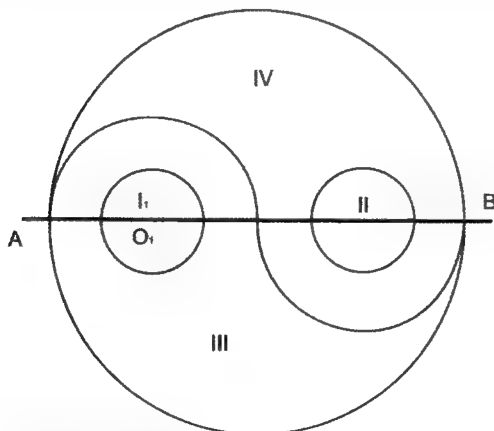
Inorogii nu se nasc, ci devin.
Să revenim, încă o dată, la informația potrivit căreia licornei- în China- i se spune yin-yang. În acest context, ar merita măcar o încercare vizualizarea ideii devenirii inorogului prin folosirea străvechiului simbol yin-yang.
Cu precizarea că utilizez, aici, o rigurozitate geometrică a construcției care pare-se că nu-i preocupa în mod deosebit pe desenatorii chinezi. Orice-i perfectibil... Și n-am auzit / văzut ca semnul celor 10000 de înțelesuri să fie considerat excepție în acest sens. Mai mult: voi „desface" albul în culorile curcubeului. Bănuiesc că lui Newton nu i-ar displace!

Prin „rigurozitatea geometrică" invocată mai sus înțeleg că întreaga construcție se realizează, de fapt, prin 4 cercuri. Mai precis: din 3 cercuri și două semicercuri.

Cercul mare al monadei (cu centrul în O) este împărțit în două prin semicercurile AO şi OB. Relația este:

R1= 2·R2= 4·R3

Există următoarele relații între arii:

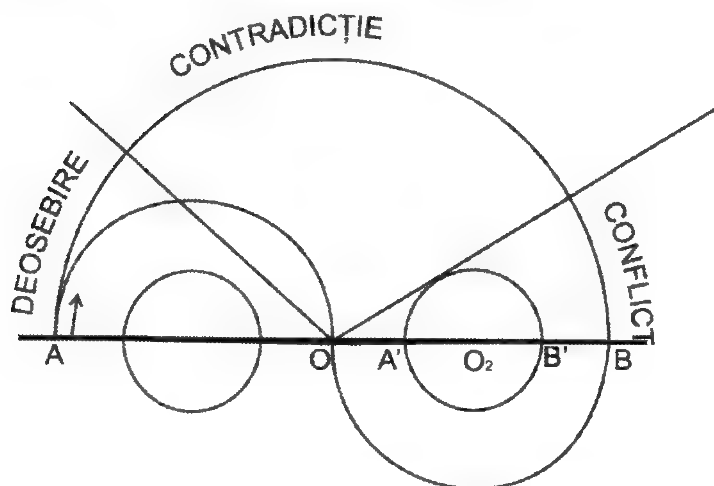
I + III = II + IV

7·I = III

7·II = IV
Aria totală a monadei = 16·I = 16·II

Mie-mi place!

Să-ncercăm vizualizarea Teoriei revoluțiilor pe acest desen, folosind doar jumătatea superioară din monadă.

Evenimentele „curg" din A spre B, în sensul acelor de ceasornic... Momentului conflictual maxim îi corespunde egalitatea
OA'+B'B=A'B'
care nu-i alta decât faza VERIGII SLABE. Aici/ acum se produce SCHIMBAREA, saltul calitativ. Acesta-i „nivelul critic" descris în Sinergetică, unde apare autoorganizarea într-o stare „departe de echilibru". Echilibrului inițial din punctul A îi corespunde ca „departe" punctul diametral opus, B.
Remarci:- Putem afirma că nu există fenomen sau proces care să nu se supună principiilor yin-yang. Consecință: vorbim despre

un simbol al TUTUROR ÎNȚELESURILOR, care-s „ceva" mai multe decât 10000.

-„Contrariile nu-s contradictorii, ci complementare"- îi plăcea lui Niels Bohr să spună. Înțelepciunea acestei idei este vizualizată perfect în filosofia luată-n discuție.

HARAP- ALB

Autorul primei mele lecturi este Ion Creangă. Totodată autorul abecedarului după care a-nvățat Mihail Sadoveanu. Oaza de speranță a lui Mihai Eminescu în vâltorile și tenebrele unei societăți conduse de un high-life corupt, inert și fanfaron. Nu ca-n zilele noaste. Altfel... Dar foarte asemănător.

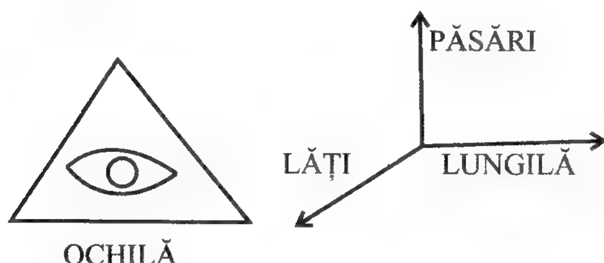
-„Tu n-ai nevoie să te corecteze nimeni!"- Asta-i replica lui Eminescu la rugămintea lui Creangă de a-i corecta un manuscris, o replică sinceră și obiectivă. Nu refuz, ci recunoaștere prietenească a valorii. Elogiul ar fi pe deplin îndreptățit chiar dacă din pana lui Ion Creangă n-ar fi ieșit mai mult decât „Povestea lui Harap-Alb".

Avem, de fapt, un science-fiction cu happy-end... Scris de un magician al subliminalului. Un regal de psihologie aplicată întrețesut cu atâtea elemente de comunicare simbolică încât e de mirare că Harap-Alb nu-i obiect de studiu la Harvard. Există lucruri (nu puține) care nu se pot învăța acolo.

Pornind de la numele eroului principal, Harap-Alb, adică „negru-alb", observăm acelaşi dualism ca-n yin-yang, tabla de şah şi-n alte milioane de exemple. S-au scris hectare multe despre această COMPLEMENTARITATE.

Dacă-n „Fundația" lui Isaac Asimov există consilierul Golan Trevize- „omul care nu greşeşte niciodată", în povestea lui Creangă apare sfânta Duminică: doldora de înțelepciune, cu veritabile aptitudini de oracol- precum managerii de succes. Sau, dacă vreți, ca Dimitrie Cantemir pe lângă Petru cel Mare;

enciclopedie vie pe lângă un personaj cu obiective ieşite din comun.
Trupa de şoc alăturată lui Harap-Alb este cvintetul: Flămânzilă, Setilă, Gerilă, Ochilă şi Păsări-Lăţi-Lungilă. Dacă în privinţa primilor trei putem afirma că foamea, setea şi frigul sunt trei probleme prioritare ale omului, despre ultimii doi să ne exprimăm prin desen:

Şi să mai notăm- că doar n-o fi foc!- că aceste două personaje formează un tandem pe lângă care „Big Brother" este copil de grădiniţă... Tandemul nostru nu doar priveşte, ci ACŢIONEAZĂ EFICIENT, aşa cum ne-am aştepta de la orice serviciu secret care se respectă.
Iată cum se „jeleşte" Ochilă:... „toate lucrurile mi se arată găurite, ca sitişca, şi străvezii, ca apa cea limpede; deasupra capului meu văd o mulţime nenumărată de văzute şi nevăzute; văd iarba cum creşte din pământ; văd cum se rostogoleşte soarele după deal, luna şi stelele cufundate în mare; copacii cu vârful în jos, vitele cu picioarele în sus şi oamenii umblând cu capul între umere; văd, în sfârşit, ceea ce n-aş mai dori să vadă nimene, pentru a-şi osteni vederea: văd nişte guri căscate uitându-se la mine şi nu-mi pot da seama de ce vă miraţi aşa, mira-v-aţi de... frumuseţe-vă!"
Altfel spus: Ochilă vede toate, mai ceva decât Hans Castorp prin madam Chauchat în „Muntele vrăjit", de Thomas Mann. Drept îi

că Hans Castorp „vedea” doar plămânii betegiți ai franțuzoaicei, imortalizați pe un diapozitiv. Și asta e ceva; mai mult decât o promisiune guvernamentală...

Aptitudinile lui Ochilă circulau prin târg, făcând din acesta un actor social celebru... Rar produs, om politic sau sistem ideologic cu o astfel de carte de vizită:
„Poate că acesta-i vestitul Ochilă, frate cu Orbilă, văr primar cu Chiorilă, nepot de soră lui Pândilă, din sat de la Chitilă, peste drum de Nimerilă. Ori din târg de la Să-l-cați, megieş cu Căutați şi de urmă nu-i mai dați. Mă rog, unu-i Ochilă pe fața pământului, care vede toate şi pe toți altfel de cum vede lumea cealaltă; numai pe sine nu se vede cât e de frumușel. Parcă-i un boț, chilimboț boțit, în frunte cu un ochi, numai să nu fie de diochiu!”

Ion Creangă se joacă. Face din cuvinte ceea ce a făcut Constantin Brâncuşi din piatră sau lemn.
Se joacă jucând cel mai util joc, din perspectiva comunicării pedagogice.

COLOANA FĂRĂ SFÂRŞIT

Coloana lui Brâncuşi este formată din 32 de trunchiuri de piramidă. Elementul-cheie al acestei coloane este unghiul de 36°, identic cu unghiul la vârf al stelei pentagonale.

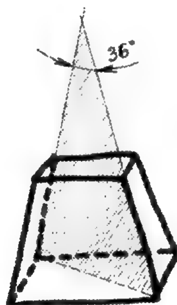
Superba simplitate a acestei compoziţii permite o serie de analogii cu elementele celebrului triunghi al lui Blaïse Pascal.

COLOANA FĂRĂ SFÂRŞIT

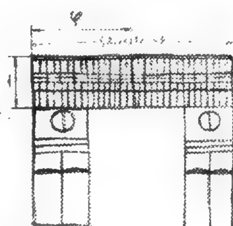
Coloana lui Brâncuşi este formată din 32 de trunchiuri de piramidă. Elementul-cheie al acestei coloane este unghiul de 36°, identic cu unghiul la vârf al stelei pentagonale.

Superba simplitate a acestei compoziţii permite o serie de analogii cu elementele celebrului triunghi al lui Blaïse Pascal.

1

1 1

1 2 1

1 3 3 1

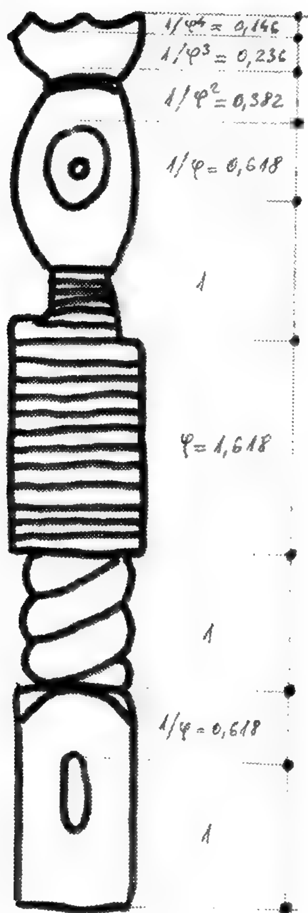
1 4 6 4 1

1 5 10 10 5 1

1 6 15 20 15 6 1

TRIUNGHIUL LUI PASCAL

2
4
8
16
32
64
SUME

Avem aici un adevărat regal al numărului de aur:

$$\frac{1}{\varphi^4} + \frac{1}{\varphi^3} = \frac{1}{\varphi^2}$$

$$\frac{1}{\varphi^3} + \frac{1}{\varphi^2} = \frac{1}{\varphi}$$

$$\frac{1}{\varphi^2} + \frac{1}{\varphi} = 1$$

$$\frac{1}{\varphi} + 1 = \varphi$$

$$1 + \varphi = \varphi^2$$

COLUMNA φ
Regele regilor

LUCEAFĂRUL, EGIPTUL ȘI DESENUL

Pentru români, LUCEAFĂRUL înseamnă Mihai Eminescu. Pentru străini, Mihai Eminescu este poetul național al românilor. Totu-i relativ: aprecierea depinde de cine o face, pe baza câtor informații, cu ce scop și- eventual- cu ce intenții.

Subiectele legate de Egiptul faraonilor au fost incitante și interesante și în urmă cu 5 secole... În zilele noastre, autori mai mult sau mai puțin avizați descoperă și descriu tot soiul de „secrete" și „mistere". Azi o mumie, mâine vreun sarcofag... Oracole, blesteme, formule magice... Vrăjeli, ba chiar abureli; descântece și incantații... Legende- cu cisterna!

Eminescu n-a fost în Egipt. Nici Karl May n-a fost în America, dar a putut scrie „Winnetou", așa cum Jules Verne n-a fost nici în Lună, nici în centrul Pământului...

Să evocăm câteva pasaje eminesciene despre împrejurimile Nilului:

„Nilul mișcă valuri blonde pe câmpii cuprinși de maur,
Peste el cerul d-Egipet, desfăcut în foc și aur;
Pe-a lui maluri gălbii, șese, stuful crește din adânc,
Flori, juvaeruri în aer, sclipesc tainice în soare,
Unele-albe, nalte, fragezi, ca argintul de ninsoare,
Alte roșii ca jeratec, alte-albastre, ochi ce plâng.

....
Şi în templele mărețe, colonade-n marmuri albe,
Noaptea zeii se preîmblă în vestmintele lor dalbe,
Şi al preoților cântec sună-n harfe de argint;
Şi la vântul din pustie, la răcoarea nopții brună,
Piramidele, din creştet, aiurind şi jalnic sună;
Şi sălbatec se plâng regii în giganticul mormânt."
(Egipetul – 1 oct. 1872)

„Şi idei, ce altfel împle,
Ard în frunte, bat sub tâmple:
Eu le-am dat îmbrăcăminte
Prea bogată, fără minte.

Ele seamănă, hibride,
Egiptenei piramide:
Un mormânt de piatr-în munte
Cu icoanele cărunte,

Şi de sfinxuri lungi alee,
Monoliți şi propilee,
Fac să crezi că după poartă
Zace-o-ntreagă țară moartă."
(Cu gânduri şi imagini - 1876)

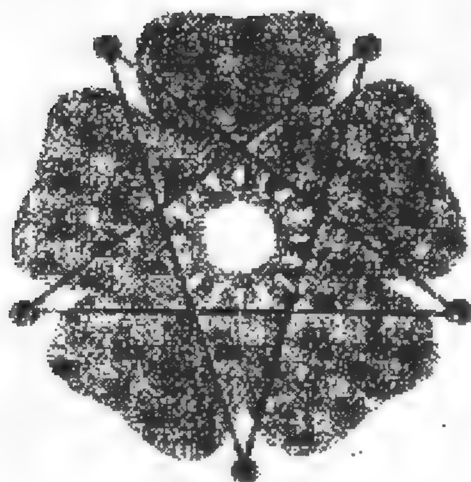
„Tablele erau pline de schemele unei sisteme lumeşti imaginare, pe mărgini cu portretele lui Platon şi Pitagora şi cu sentințe greceşti. Două triunghiuri crucişe înconjurate de sentința: Director coeli vigilat noctesque diesque, qui sistit fixas horas terrigenae.(Stăpânul cerului veghează şi nopțile şi zilele, el, care stabileşte timpul exact pentru tot ce-i pământesc.) Constelațiuni zugrăvite cu roş, calcule geometrice zidite după o închipuită şi mistică sistemă, în urmă multe tâlcuiri de visuri, coordonate al-

fabetic — o carte care nu lasa nimic de dorit pentru a aprinde niște creieri superstițioși, dispuși la o asemenea hrană."
(Sărmanul Dionis)

„... pustiile Nubiei lucesc verziu-sur ca câmpii de gheață pe care a căzut o ninsoare ușoară, și Memfis, divina Memfis, își ridică colosalele ei zidiri ninse de lună în depărtarea țărei... pare că-ntr-o noapte de vară ar fi nins deodată o pulbere de diamant peste toată lumea și urmele acelei străluciri ar fi muiat și-ndulcit aerul cel dulce al Egipetului, și numai Nilul își leagănă mișcătoarele și lungele lui maluri de papură pintre cari curg oglinzile lui mari, cari reflectă lumea cerului și pare că apele lui, mișcându-se una peste alta ca lințolii de cristal mișcător, sună în adânc cântarea-cântărilor."
(Avatarii faraonului Tlà)

Luceafărul este un simbol esențial al morții și renașterii. Este planeta Venus care, apărând la Est este Luceafăr de dimineață, apărând la Vest e Luceafăr de seară.
Cu observația că literatura masonică reprezintă planeta Venus drept o STEA PENTAGONALĂ!

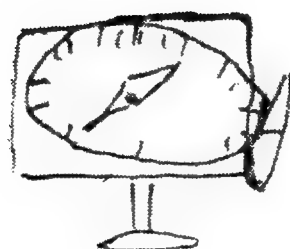

Cu observaţia că prin preajma lui Mihai Eminescu trebăluiau cam mulţi masoni per kilometru pătrat. Oameni cu funcţii, cu titluri şi bani mulţi... Cu foarte puţin calciu în coloana vertebrală. Prefer să nu-i nominalizez; lista acestora se găseşte în cartea „Francmasoneria în Europa de Est" de Daniel Beresniak, Ed. Nemira, 1994- tradus în româneşte de Dan Amedeo Lăzărescu... (pag. 182-131).
Sigur: există şi excepţii. R a r e.

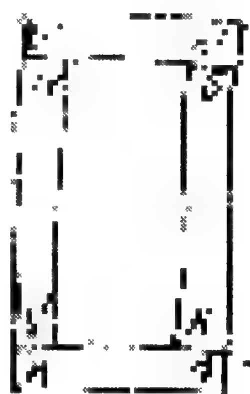
„Cu gândiri şi cu imagini
Înnegrit-am multe pagini:
Ş-ale cărţii, ş-ale vieţii,
Chiar din zorii tinereţii."

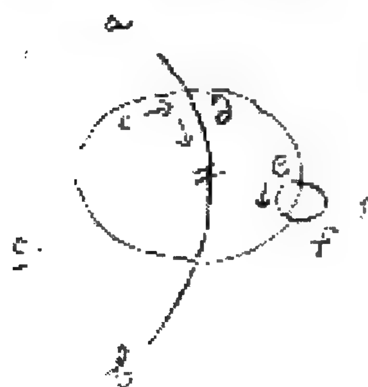
Aşa zice Eminescu. IMAGINILE sunt, de obicei, desene. Priviţi-le! - pag. 108,109.
N-am găsit încercările lui Eminescu de rezolvare a anticei probleme a cuadraturii cercului... Ce să-i faci? Lui Eminescu îi plăcea şi geometria. Drept consecinţă, de ce n-am recunoaşte-o ?:
-Dacă Mihai Eminescu este LUCEAFĂRUL, Ion Creangă nu-i altceva decât BOLTA CEREASCĂ...
... Şi mare trebuia să fie mirarea Eminului că- după o acumulare nesăţioasă de ştiinţă prin străinătăţuri (4 ani la Viena şi 2 ani la Berlin) nimereşte peste un alt geniu care s-a dezvoltat loco. Mirare+bucurie, pentru că de Ion Creangă nu te poţi sătura! Cum aşa? Pur şi simplu. Pe bază de învăţătură.
Cu menţiunea că nimănui nu-i stă scris pe frunte....
Aluatul de bază fiind identic cu cel al lui Constantin Brâncuşi.

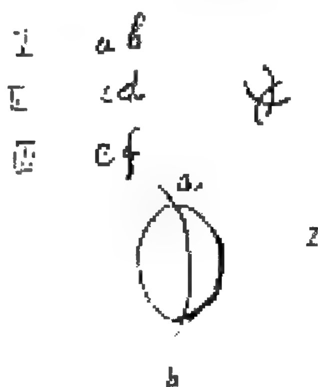
Bunul simţ, cei „7 ani de-acasă" se predă/predau mult mai bine în condiţii modeste, decât la cele mai titrate şcoli.

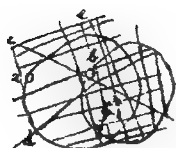

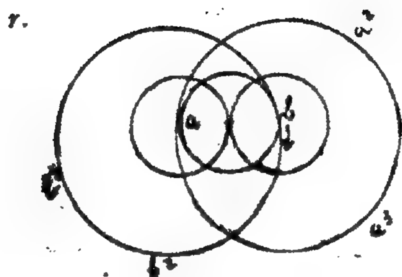

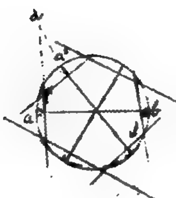

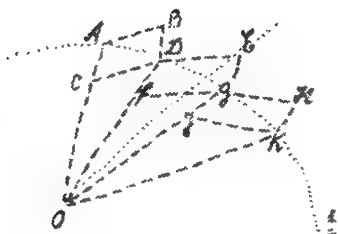

a
d
e

a b
c d
e f
a
b
z

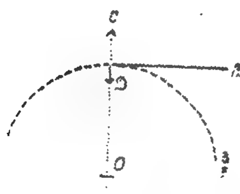

ac de
declinaţiune

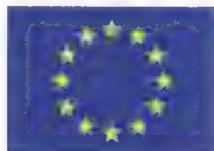

... de inclinaţiune

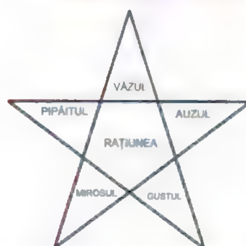

CETATEA ORADIEI

CLĂDIREA PENTAGONULUI

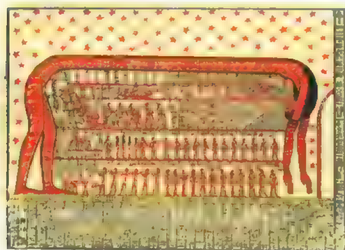

DRAPELUL S.U.A.

DRAPELUL U.E.

Sigiliul lui ŞTEFAN CEL MARE

PITAGORA & KAZANTZAKIS

ZEIȚA NUT

LUCA PACCIOLI

POARTA SĂRUTULUI
CONSTANTIN BRÂNCUȘI

COLUMNA φ
REGELE REGILOR

PODOABĂ
DACICĂ

DECORAȚIE
FRANȚA

DECORAȚIE
S.U.A.

STEA DE MARE

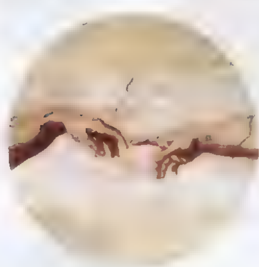
COLOANA
FĂRĂ SFÂRȘIT
CONSTANTIN BRÂNCUȘI

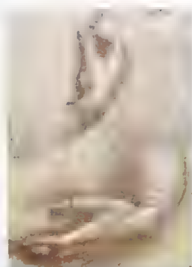
MÂINI

Albrecht Durer

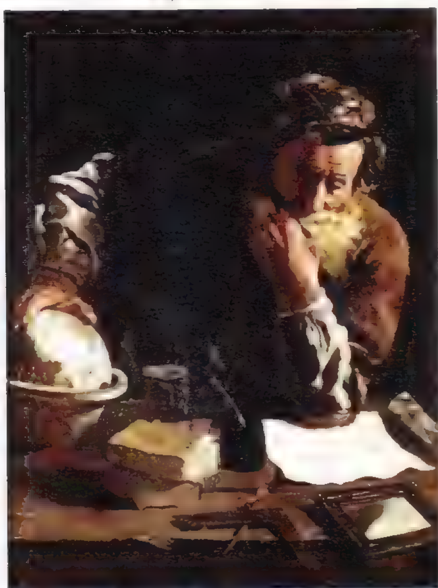

Leonardo Da Vinci

Paul Valery

PASIONAȚI DE GEOMETRIE

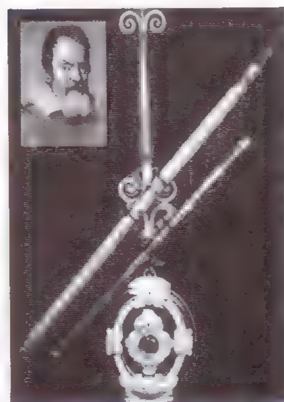
Archimede - Dominico Fetti

Melancolia I - Dürer

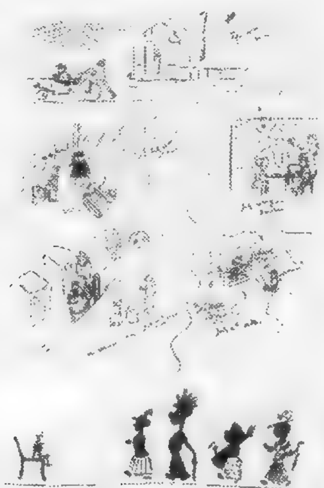
Dumnezeu - topograf

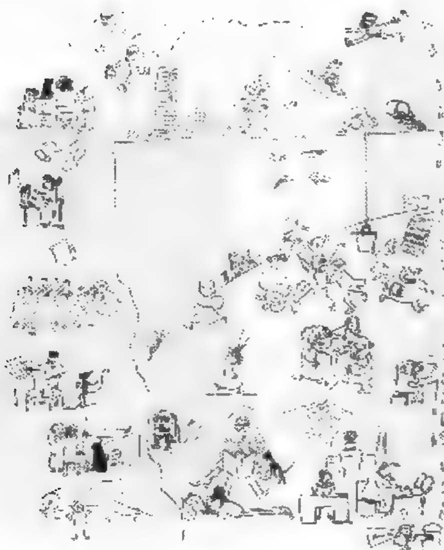

Compasul lui GALILEI

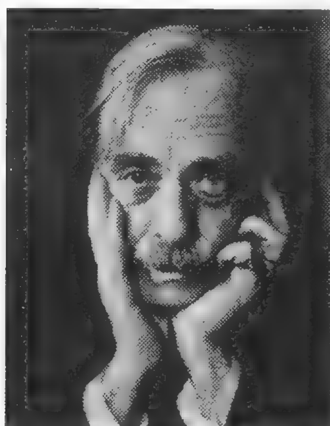
H.G. WELLS

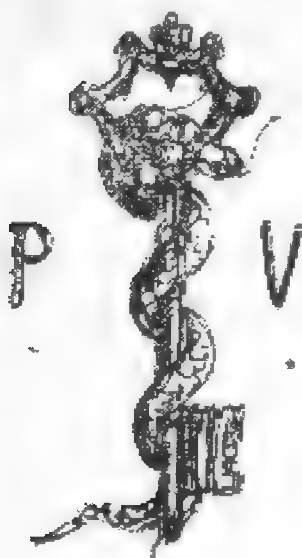

SCRIITORI ŞI DESENELE LOR

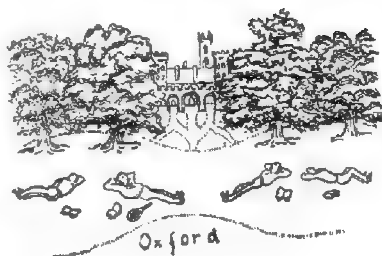

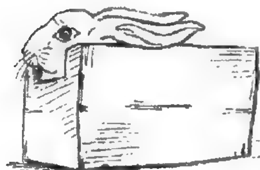
PAUL VALÉRY

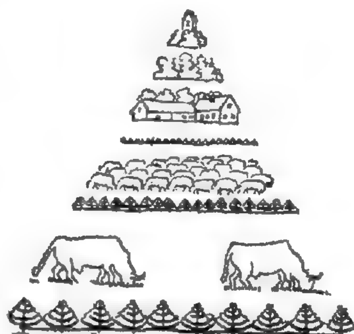

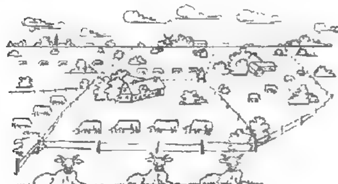
KAREL ČAPEK

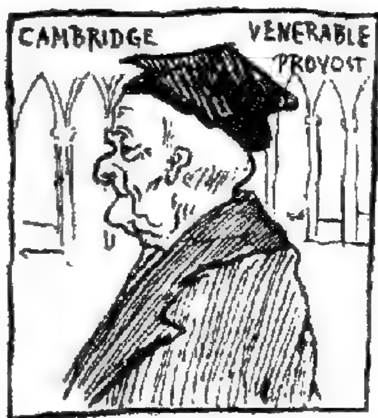

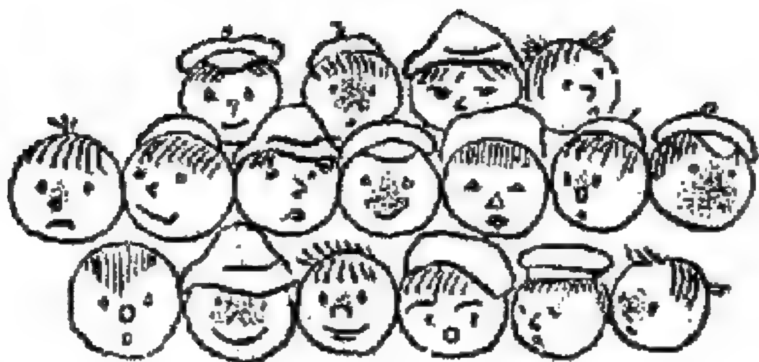

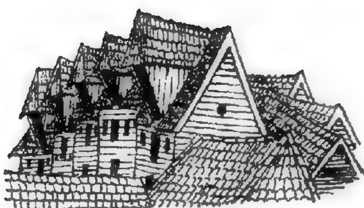

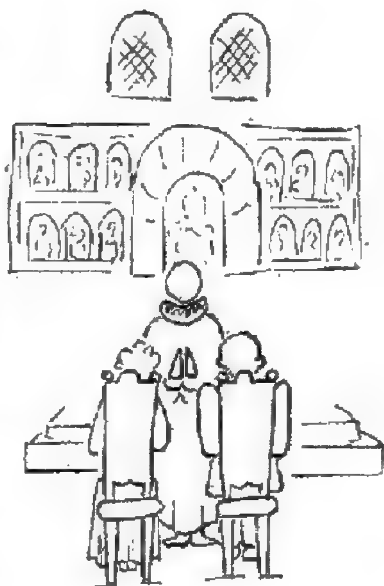

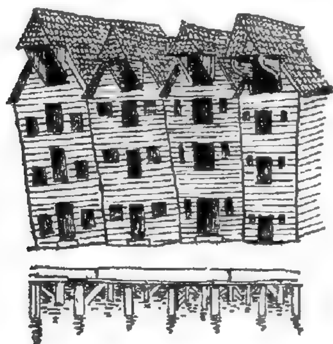

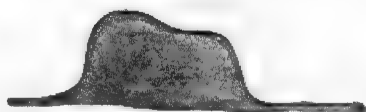
SCRIITORI ŞI DESENELE LOR

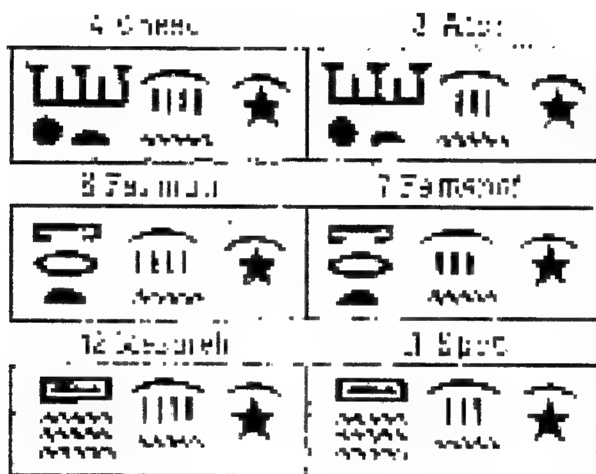

ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY

CALENDAR

EGIPTEAN

UMOR À LA PICASSO

Reprezentarea de faţă provine de la un prieten de-al meu, care bagă mâna-n foc că a comis-o Picasso. O fi. Oricum, e o şmecherie ingenioasă. Şmecheria constă în faptul că desenul se „citeşte" cu ajutorul unui cilindru (un capac de stilou,de pildă) aşezat perpendicular pe cerculeţul alb din partea central-superioară.

ACTUL UNIRII

VOTAT DE SFATUL ȚĂRII

LA 27 MARTIE ST. V. 1918.

În numele poporului Basarabiei, Sfatul Țării declară: Republica Democratică Moldovenească (Basarabia), în hotarele ei dintre Prut, Nistru, Dunăre, Marea Neagră și vechile granițe cu Austria, ruptă de Rusia acum o sută și mai bine de ani din trupul vechii Moldove, în puterea dreptului istoric și dreptului de neam, pe baza principiului că noroadele singure să-și hotărască soarta lor, de azi înainte și pentru totdeauna se unește cu mama sa România.

Trăiască Unirea Basarabiei cu România de-a pururi și totdeauna!

Președintele Sfatului Țării,
ION INCULEȚ.

Vice-Președinte
PAN. HALIPPA.

Secretarul Sfatului Țării
I. BUZDUGAN.

BLAZONUL LUI NICOLAUS OLAHUS

Inorogul se distinge destul de clar pe ambele variante, nu-i aşa? Pe varianta color se disting destul de clar trandafirii cu câte 5 petale, iar pe gravură avem un om răstignit pe crucea T... Tropăie inorogii...

CRUCI

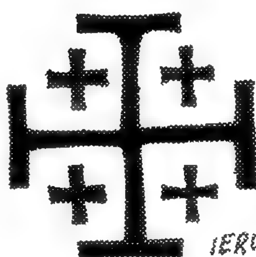

BIFURCATĂ

CU CÂRJE

SF. ANDREI

IERUSALIM

DUBLĂ

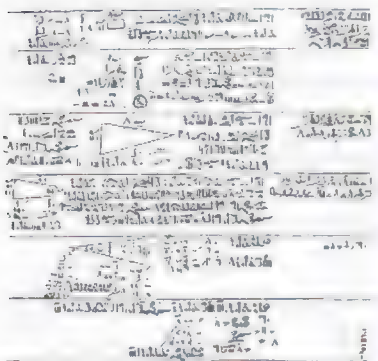

MALTEZĂ

HORAȚIU SCAPĂ PORUMBELUL

„HORAȚIU
De unde vii, Cațiu, și încotro?
CAȚIU
Nu am timp, mi-e degrabă
Învățături noi în minte să-nsemn, care pe Pitagóra
Și pe-acuzatul lui Anit l-ntrec și-a lui Platon știință.
HORAȚIU
Mărturisesc, am greșit, într-o clipă deloc potrivită
Întrerupându-te, fii, însă, rogu-te, bun și mă iartă.
Dacă, acuma, ceva ți-a scăpat, în curând vei afla-o:
Darul naturii de-i **ASTA** sau artă, uimești cu-amândouă."

Acuzatul lui Anit a fost nimeni altul decât Socrate. Cațiu dorea, deci, să dobândească știință mai multă decât cea a lui Pitagora, Socrate și Platon... Nu-i puțin.
"ASTA" nu-i pronume demonstrativ, ci tocmai ACEL SISTEM MNEMOTEHNIC care îi făcea deștepți pe cei vechi. Altfel spus: învățare rapidă și temeinică, memorare de lungă durată. Cele ce corespund, actualmente, profilului psihologic al super-managerilor de succes. Cam asemenea lui Bill Gates... Tocmai aici este cheia serendipității.
În aceeași Satiră (II-4), Horațiu mai comite două adevăruri piramidale, cu valabilitate eternă:
„NU E DE-AJUNS SĂ-ȚI OCUPE ATENȚIA NUMAI UN LUCRU"Se cere, deci, atenție periferico-distributivă. E o recomandare bună nu doar pentru practicanții artelor marțiale...
„MERITĂ SĂ TE SILEȘTI A CUNOAȘTE TEMEINIC NATURA"
Păi: Newton, Einstein, Pasteur, Darwin, Schrödinger, Coandă și mulți alții nu cumva tocmai rețeta de mai sus au urmat-o?

LECȚII DE GEOMETRIE

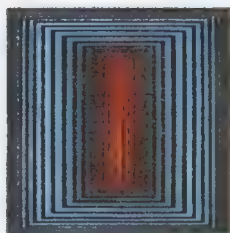

ÎN EGIPTUL ANTIC

ÎN FRANȚA ANULUI 1920

VASARELY

VASARELY

ÎN FRANȚA ANILOR NOȘTRI

BIBLIOGRAFIE

Stefan Zweig- „A lélek orvosai/ Mesmer/ Mary Baker-Eddy/ Freud", Pantheon kiadás;
Daniel Beresniak- „Francmasoneria în Europa de Est", Editura Nemira, Bucureşti, 1994;
Jean Chevalier/ Alain Gheerbrant- „Dicţionar de simboluri", Editura Artemis, Bucureşti, 1995
*** -„Figuri ilustre ale antichităţii", Editura tineretului, Bucureşti, 1967
Alexandru Mironov/ Alexandru Boiu- „Proiecte planetare", Editura Albatros, Bucureşti, 1988
Paul Valéry- „Poezii.Dialoguri. Poetică şi estetică", Editura Univers, Bucureşti, 1989
Alvin Toffler- „Powershift- Puterea în mişcare", Editura Antet, 1995
H.R.Radian- „Cartea proporţiilor", Editura Meridiane, Bucureşti, 1981;
Eduard Schuré- „Marii iniţiaţi", Editura Lotus, Bucureşti, 1994;
Iamblichos- „Misteriile egiptenilor", Editura Polirom, Bucureşti, 2003;
Mircea Maliţa- „Diplomaţia", Editura didactică şi pedagogică, Bucureşti, 1970;
Will Durant- „A gondolat hősei", Dante kiadás, Budapest, 1943;
Viorica Guy Marica- „Dürer-pictorul", Editura Meridiane, Bucureşti, 1972;
Nicolae Spătaru Milescu- „Descrierea Chinei", Editura Minerva, Bucureşti, 1975;
H.G.Wells- „Önéletrajz", Atheneum, Budapest;
Mihai Eminescu- „Proză", Editura Niculescu, Bucureşti, 2002;
Dimitrie Cantemir- „Descrierea Moldovei", Editura Litera

Internațional, București- Chișinău, 2001;
Dimitrie Cantemir- „Istoria ieroglifică", Editura Gramar, București, 2002;
Mihai Eminescu- „Poezii", Editura Prietenii Cărții, București, 2001;
Ion Creangă- „Povești, amintiri, povestiri", Editura pentru literatură, București, 1967;
Mihai Eminescu- „Opere", vol.8, Editura Minerva, București 1986;
Zhou Shirong,Ou Guang'Au- „Călător la Grota de Foc", Editura pentru turism, București, 1990
Kenneth Clark- „Nézeteim a civilizációról", Gondolat kiadó, Budapest, 1985;
Constantin Zărnescu- „Aforismele și textele lui Brâncuși", Editura Scrisul românesc, Craiova, 1980;
*** - „L'histoire de l'astronomie", Paris, Imp. Laloux fils et Guillot;
Élie Faure- „Istoria artei", Editura Meridiane, București, 1970;
H.S.M. Coxeter- „A geometriák alapjai", Müszaki könyvkiadó, Budapest, 1973;
Zoe Dumitrescu- Bușulenga- „Renașterea", Editura Albatros, București, 1971;
*** „Petit Larousse illustré", Librairie Larousse, Paris, 1977;
Lyka Károly- „A müvészetek története";
Costantin Suter- „Istoria artelor plastice", Editura didactică și pedagogică, București, 1967;
Cristopher Knight, Robert Lomas- „Aparatul lui Uriel", Editura Aquila, Oradea, 2002;
Szczepan Jelenski- „Pitagorasz nyomában", Móra kiadó, Budapest, 1966;
Dimitrie Ion Ghica M.A- „Istoriile lui Erodot", București, 1912;

V.F.Asmus- „Descartes", Editura ştiinţifică, Bucureşti, 1958;
Constantin Kiriţescu- „Palestrica", Editura Uniunii de cultură fizică şi sport, Bucureşti, 1964;
Liviu Mărghitan- „Zece tezaure carpatine", Editura Ion Creangă, Bucureşti, 1988;
Nikos Kazantzakis- „Raport către El Greco"
Vasile Bobancu şi colaboratorii- „Dicţionar de matematici generale", Editura enciclopedică română, Bucureşti, 1974;
André Nataf- „Maeştrii ocultismului", Editura enciclopedică, Bucureşti, 1995;
Gaston Bachelard- „Dialectica spiritului ştiinţific modern", Editura ştiinţifică şi enciclopedică, Bucureşti, 1986;
Albert E. Elsen- „Purposes of Art", Holt, Rinehart and Winston, Inc., New York, U.S.A., 1972;
Bertrand Russell- Istoria filosofiei occidentale;
S.I. Vasilov- „Newton", Editura ştiinţifică, Bucureşti, 1962;
Horaţiu- „Satire şi epistole", Editura de stat pentru literatură şi artă, Bucureşti, 1959;
Alain- „Studii şi eseuri", Editura Minerva, Bucureşti, 1973;
Florica T. Câmpan- „A II története", Editura Albatros, Bucureşti, 1971;

CUPRINS